

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 3 martie 2020 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2020, declarat de avocatul Dumitru Marinescu, în numele inculpatului

Gaius Andrei XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> 29.11.2019 – 03.03.2020,
<i>instanța de apel:</i>	25.03.2020 – 24.06.2020,
<i>instanța de recurs:</i>	09.10.2020 – 23.12.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 3 martie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Gaius Andrei a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal la 4 ani închisoare, cu amendă în mărime de 850 unități convenționale, ce constituie 42.500 lei, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 03.03.2020, cu includerea perioadei arestării preventive de la 11.11.2019 până la 03.03.2020.

2. Instanța de fond a constatat că la 11 noiembrie 2019, aproximativ la ora 21.55, inculpatul Gaius A., aflându-se pe XXXXXX XXXX, XXXXXX, folosindu-se de faptul că Garșinschi V. era în stare de ebrietate alcoolică, a aplicat violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei, manifestată prin sugrumarea ultimului, fapt care a dus la pierderea temporară a cunoștinței, după care, în mod deschis, a sustras din buzunarul drept al blugilor acestuia un telefon mobil de model „Samsung Galaxy S3” în care era înserată cartela SIM XXXXXX, la prețul de 2000 lei și bani în sumă de 51 lei, cauzând părții vătămate daune în proporții considerabile, în sumă totală de 2051 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată.

Dat fiind că probele administrate dovedesc vinovăția inculpatului, instanța i-a încadrat acțiunile în baza art. 187 alin. (1) lit. e), f) Cod penal, ca sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani, cu sau fără amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale, iar în corespundere cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, beneficiază de reducerea limitelor de pedeapsă, că el anterior a mai fost condamnat, nu este angajat în câmpul muncii, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă doar prin izolare de societate, aplicând în privința inculpatului pedeapsă privativă de libertate și cu amendă, pedeapsă care este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire social și principiile morale.

Totodată, instanța a statuat că, prin sentinței Judecătoriei Chișinău din 14.03.2018, inculpatul a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f), 90¹ Cod penal la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei cu închisoarea pe un termen de 2 ani, restul pedepsei de 2 ani fiind suspendată condiționat.

Potrivit art. 90¹ alin. (6) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare săvârșește în perioada de probațiune sau, după caz, în termenul de probă o nouă infracțiune intenționată sau încalcă în mod sistematic obligațiile stabilite, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 dacă, după caz, nu sunt aplicabile prevederile alin. (7) din prezentul articol.

Mai mult, prin sentința Judecătoriei Chișinău din 14.03.2018, inculpatul a fost condamnat la 4 ani închisoare, fiind dispusă executarea reală a pedepsei pe un termen de 2 ani, iar restul pedepsei de 2 ani a fost suspendat condiționat, însă nefiind indicat care este termenul de probă pentru care a fost suspendată restul pedepsei sub formă de închisoare, împrejurări în care nu se aplică art. 90¹ alin. (6) sau 85 Cod penal, iar, ulterior, în caz de necesitate, se va acționa în corespundere cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală.

3. Avocatul Dumitru Marinescu a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă minimă, fără amendă, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Apelantul a indicat că pedeapsa primei instanțe este prea aspră or, inculpatul pentru prima dată a comis o infracțiune, nu are antecedente penale, recunoaște că a greșit, este dispus să achite părții vătămate prejudiciul material și moral cauzat, circumstanțe ce pot fi considerate ca atenuante.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2020, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a acordat deplină eficiență și a aplicat corespunzător prevederile art. 6, 7, 61, 75-78 Cod penal, totodată, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, se atestă că inculpatul a comis o infracțiune gravă, anterior a mai fost condamnat, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, nu este angajat în câmpul muncii.

Totodată, afirmațiile apărării sunt irelevante, or, în speță nu au fost stabilite circumstanțele atenuante invocate în apel, iar din materialele cauzei rezultă că în privința inculpatului persistă doar circumstanțe agravante.

Prin urmare, împrejurările stabilite impun concluzia că restabilirea echității sociale este posibilă doar prin izolare de societate a inculpatului, aplicând în privința lui pedeapsă privativă de libertate și cu amendă, pedeapsă care este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea acestuia și la formarea unei atitudini pozitive față de ordinea de drept, regulile de conviețuire social și principiile morale.

Deci, în circumstanțele în care inculpatul anterior a fost condamnat, instanța suspendându-i pedeapsa parțial, lipsind circumstanțe atenuante și fiind prezente circumstanțe agravante, reeducarea și corectarea acestuia nu este posibilă fără izolarea lui societate.

5. Avocatul Dumitru Marinescu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă minimă, fără amendă, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Recurentul a invocat că instanțele de fond și de apel au omis că inculpatul a recunoscut vina integral și s-a căit sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei în procedura prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală, ca circumstanță atenuantă fiind stabilită vârsta tânără a acestuia.

Or, pedeapsa aplicată este prea aspră, în privința inculpatului urmând a fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 247 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală – s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel just au concluzionat că, în cazul care inculpatul a recunoscut vina și s-a căit, a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, dar în cazul în care în rechizitoriu este indicată ca circumstanță care agravează răspunderea: „*săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară*”, iar circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, că a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește în exclusivitate cu

închisoare de la 5 la 7 ani cu sau fără amendă, anterior a fost condamnat, însă nu s-a corectat și a continuat comiterea faptelor infracționale, iar pedepsele ce i-au fost aplicate s-au dovedit a fi ineficiente, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent, suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Dumitru Marinescu, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 3 martie 2020 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2020, în privința inculpatului Gaius Andrei XXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 15 ianuarie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun